

Slova - která nás mají provokovat i povzbudit k naději a vytrvalosti, uslyšíme z 85. žalmu 9-14:

Vyslechnu, co promluví Bůh Hospodin, zajisté vyhlásí pokoj pro svůj lid, své věrné, jenom ať se k své hlouposti nevracejí! Ano, jeho spása je blízko těm, kdo se ho bojí, v naší zemi bude přebývat sláva. Setkají se milosrdenství a věrnost, spravedlnost s pokojem si dají políbení. Ze země vyraší pravda, z nebe bude shlížet spravedlnost. Hospodin dopřeje dobrých časů, svou úrodu vydá naše země. Před ním půjde spravedlnost a on bude kráčet její cestou.

Milí přátelé,

že si milosrdenství a pravda dají za všeobecného jásotu nádherné svatební políbení a spravedlnost s pokojem se potkají, tak jako se setkává ženich s nevěstou, tomu se chce v této zemi a v této době věřit čím dál méně. U Salvátora si za všeobecného jásotu sice dávají políbení ženich s nevěstou každou chvíli, ale vykročíme-li z kostela ven, ocitneme se ve světě, kde milosrdenství válcují ti, kdo na to mají peníze a moc, a nesnesitelně lehce valí do lidí svou propagandu – polopravdy, laciné sliby, lži a falešné mesiášské výhledy.

Když se zvenku vrátíme zpátky sem – k výhledu, který nám žalm otevřel – nezbývá než se ptát: Není sám Hospodin poněkud naivní, když nám slibuje takové výhledy? Neusvědčuje ho naše každodenní realita, že láká na překonané řeči o lidskosti, spravedlnosti a milosrdenství, kterým už stejně nikdo nevěří? Není to tak, že nemilosrdné sledování vlastních zájmů, využívání každé příležitosti, kdy jsem v pozici silnějšího, lhaní a bezohlednost, která chladnokrevně přehlíží lidské utrpení, cynická manipulace s předsudky a fobiemi kvete v téhle zemi stejně vesele jako řepka na polích Andreje Babiše?

Žalmy nejsou jen zpěvy velikého očekávání, ale i zpěvy nářků. Dovolují tak vyslovit zklamání a našťvanost. A našťvanost, zejména z toho, jak vesele kvetou předsudky a manipulace, je vždycky bezpečnější vylévat si před tvář Boží, než na adresu lidí. To teď připomínám hlavně sám sobě.

Ale 85. žalm nás především provokuje výhledem, který otevírá: Výhledem vstříc času, kdy se spravedlnost a pokoj potkají jak na svatbě. Ano, je to běh na dlouhou trať. Občas si při něm nabiješ ústa, můžou ti docházet síly, připadat, že to nikam moc nevede. Ale u Hospodina má tahle cesta cíl a proto i smysl. Proto se teď a tady soustředme hned na první slovo žalmového úryvku: „**Vyslechnu,**“ tedy zaposlouchám se do toho, co říká Bůh Hospodin. Zaposlouchám se – a uposlechnu.

Je v pořádku, když si pustíme na tělo, čím nás znepokojuje stav této země: ohýbání zpravodajství, které pak jednou nafukuje obavy z jakéhosi cizího nebezpečí a nahání nás do náruče falešných domácích spasitelů a ochránců, a jindy bagatelizuje snahy ohnout si lidskou spravedlnost ve svůj prospěch. Je správné, pokud nás tato realita znepokojuje, ale pro člověka víry je to o **důvod víc zaposlouchat se do**

toho, co zní jako Hospodinovo oslovení, jako Boží sliby a výhledy.

Slyšme tedy: Ten údajně naivní Pán Bůh si stojí za tím, co slíbil, za výhledem, k němuž nás nalákal. Obrací se k těm, kdo padají únavou - bourá hradby a předsudky - nazývá pýchu pýchou a nelidskost nelidskostí. Dává sílu nepodlehnout duchu doby, když nějaká země začne hnědnout předsudky. Dává odvahu pojmenovat náchylnost k násilnictví. Zesměšňuje sebejistotu mocných. Otevírá oči pro potřebné a posílá vydat se jim vstříc. Ale taky obdaří pokorou, abychom se zbytečně nepovyšovali nad ty, kdo propadli strachu nebo předsudkům a nekriticky se zaposlouchali do falešně lákavé melodie nějakého krysaře. A vždy znovu se stává písničkou poutníků - kteří se vydali za tím Božím snem.

Církev není duchovní salon, před jehož vchodem odkládáme své politické přesvědčení, sympatie, znepokojení a očekávání jako kovbojové na divokém západě před vchodem do saloonu své kolty. A víra není povznesená nad starosti obce, tedy polis. Ale právě tyto dny, kdy leckdo intenzivně prožíváme politickou rovinu svého života, jsou velice vhodnou příležitostí slyšet, jak nám apoštol Pavel říká: "Naše občanství - dosl. politická příslušnost - je v nebesích."

Apoštol to říká s podobným záměrem jako žalmista. Chce uprostřed našeho žití UPEVNIT - ZVÝRAZNIT - perspektivu, kterou má víra: Cíl - završení - ale i konečné vyřešení toho, co nás pálí - oč v životě a dějinách jde - je V NEBESÍCH. U Boha - resp. u Ježíše Krista. V nebi je trůn, pravdy hlavní sídlo. Beránek zabitý je ten pravý ženich, na jehož svatbě si lidskost a náprava všech věcí dají políbení. Jeho očekáváme jako Spasitele, jako Zachránce, který svou mocí promění všechno zlé, zkorumpované, prohnílé. Všechno nakažené hříchem, touhou po moci, zneužíváním postavení. On je tu od toho, aby proměnil všechno: Naším srdcem počínaje a stavem společnosti konče. I tu bezvýchodnost, kterou občas při zkušenostech s politikou a jejich politikou uděláme, když se promění v metastázující hromadu problémů. Proto právě u jeho stolu voláme s důvěrou přímo nekritickou, s očekáváním vpravdě mesiášským „Požehnaný, který přichází ve jménu Páně! Díky za toho - díky němuž víme - už přijíždí vlak Boží...!“

Ovšem k tomuto A - patří i B: I když uprostřed naší chatrné a v mnohém pošahané časnosti nečekáme, že nám kdokoli splní sny o životě, kde se bude už jen líbat spravedlnost s pokojem a kde se nebudem otravovat ani se svými slabostmi ani s bezskrupulózností momentálních potentátů, jsme jako svědkové Božího mesiášského cíle a spasitele zváni tyhle výhledy a naděje **tady a teď dosvědčit**. Jít s nimi na trh uprostřed každodenního pinožení – a je-li nutno, třeba je i veřejně manifestovat mezi ostatními lidmi.

Když přijmeš za svou tuhle Boží vizi, uvidíš, že i uprostřed našich časů a poměrů může nést ovoce. Zjistíš, že Bůh

Jákobův nebuduje izolované skleníky, ale je s lidmi na cestě. Zjistíš, že Hospodin se nenechá odradit momentální převahou těch, kdo rozsévají násilí a beznaděj. Podrží tě důvěra, že spolulidství, milosrdenství a otevřenost vůči potřebným nejsou fata morgána, ale to nejdůležitější, k čemu se můžeme v životě přidat. A dostaneš chuť v rámci toho rašení pravdy a líbání pokoje a spravedlnosti taky přijít se svou troškou do mlýna.

Pěkně to před více než padesáti lety, v době svobody daleko omezenější než dnes, formulovala Božena Komárková pro Zásady ČCE (parafrázují):

Křesťan se nevyhýbá veřejnému prostoru a jako svědek Božích výhledů a zaslíbení se stává svědkem Božího milosrdenství i práva, jež je vždycky nějak záštitou slabších proti silnějším. A jestliže mocní práva zneužijí, pak občané, jejichž svědomí je zjiřeno evangeliem, k tomu nemohou mlčet.

Když se dnes odehrávají masové protesty proti hrozbě zneužití justice, vnímejme je tedy v této perspektivě: Jako křesťané jsme dobrodiní svobody a demokracie pocítili jako jedni z prvních. Když padla bolševická zeď věznic nás v poměrech nesvobodných, plných zastrasování, protekce, ohýbání pravdy, mohli si křesťané poskočit svobodně a vesele téměř ze dne na den. O to větší je naše odpovědnost za to, aby se – byť v jiných barvách, třeba takové fašounsky nahnědlé – nevracelo právě zneužívání moci, ohýbání práva, drancování země, pohrdání chudými či bezmocnými, bezostyšné spoléhání na to, že 100x opakovaná lež se stane pravdou.

Nejen v této zemi budou tyhle pa-hodnoty rašit a hlásit se o slovo vždycky znova. Dnes to má podobu snahy zneužít justici – útoků na veřejnoprávní média – anebo bezostyšného drancování země, která už na mnoha místech není zemský ráj ani na pohled. Tomu všemu můžeme a máme bránit – spolu se všemi, kterým na této zemi záleží. I tak se mohou projevit občané, kteří mají občanství v nebesích – a proto cítí o to větší odpovědnost za občanství ve zdejší republice. Amen.

Ž 85,9-14 Salvátor 23. 6. 2019

Píseň 172,1

In: Naděje Izraele, jeho spasiteli v čase soužení! Proč bys měl být jako cizinec v zemi a jako pocestný, který se zdrží jen přes noc? Proč bys měl být jako sklíčený člověk, jako silák, který nemá moc vysvobodit? Ty však jsi Hospodine, uprostřed nás a my se nazýváme tvým jménem. Neopouštěj nás!" (Jr 14,8)

Píseň 702

Modlitba

Smíme k tobě volat a křičet, když je nám úzko, Pane. Smíme před tebou vylít jak kýbl své pochybnosti a nářky. Smíme otevřeně vylíčit, jak nám je, když nám připadáš daleko. Ty sám necháváš vyprávět příběhy, které takto začínají - pochybnostmi, úzkostí, osaměním. A není to hned špatně ani za trest. Ale především, ty sám nás navštěvuješ - tak, že vzbuzuješ očekávání. Vléváš naději. Otevíráš srdce i oči, abychom teprve viděli, jak to všechno je. Dej nám tuhle radost - překvapení - vzpruhu - prožití i dnes. Tak vnes doprostřed našich zmatených dní kus záře a překvapivých výhledů svého Království. Amen.

1. čtení Fp 3,12-20

Píseň 236

kázání

Píseň 189B

Ohlášení

Přímluvy Přijď Království tvé

1. Dát žití směr - i když budem bloudit - PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ
2. Když budem veselí - když budem na dně - jako zdroj naděje - PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ
3. Uchovat věrnost - dát sílu lásce - povzbudit k službě - PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ
4. Mezi nemocné - mezi vězněné - doprostřed pláče - PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ
5. Tam kde běsní válka - na cesty utečenců - k raněným a bitým - PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ
6. K církvi po všem světě - k bohatým i chudým - mezi váhající - PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ
7. Ať raší spravedlnost - i v této zemi - v celém tvém světě - PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ

Otče náš

Poslání Ř 8,19.23-25

Požehnání

Bůh naděje nechť vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí DS. Amen

Píseň 411